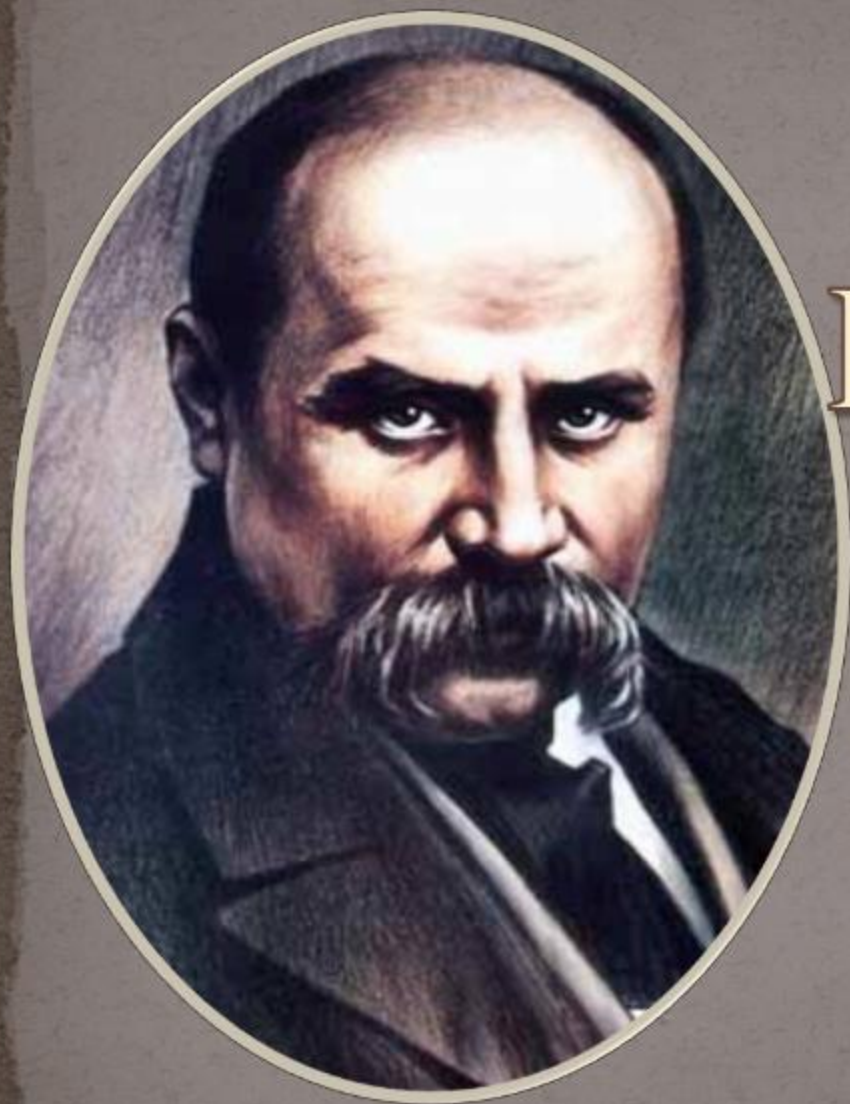

A close-up photograph of a willow branch with several dark, fuzzy catkins. The background is a clear, bright blue sky. The text is overlaid on the image.

**203 Шевченкова весна
прийшла на нашу землю**

**Для всіх поколінь Тарас
Шевченко, його слово –
потужне джерело
національної свідомості**

Тарас
Григорович
Шевченко
1814 - 1861

Шевченко – співець краси
рідного краю

Всі його ми
батьком звемо,
Так від роду і до
роду:
Кожний вірш свій і
поему
Він присв'ячував
народу.
Він любив усе
прекрасне,
Він ненавидів
потворне, –
І його ім'я
незгасне,
Світлий образ –
неповторний...

ТАРАС ШЕВЧЕНКО –
МАЙСТЕР СЛОВА ТА
ПЕНЗЛЯ

Шевченко і світ поезії

❖ Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..
Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як свою дитину?..

Т.Г.Шевченко

Перші з творів Тараса Григоровича, що дійшли до нас, - балада "Зіпсована", вірші "Думка" ("Тече вода в синє море"), "Вічний пам'яті Котляревського" і поема "Катерина" - датуються 1837-1838 роками.

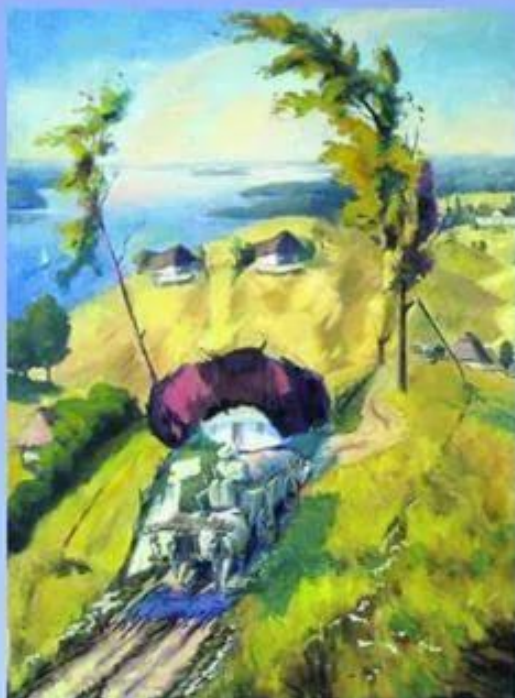
Шевченко у багатьох своїх творах закликав пригноблений український народ до революційної боротьби за своє звільнення.

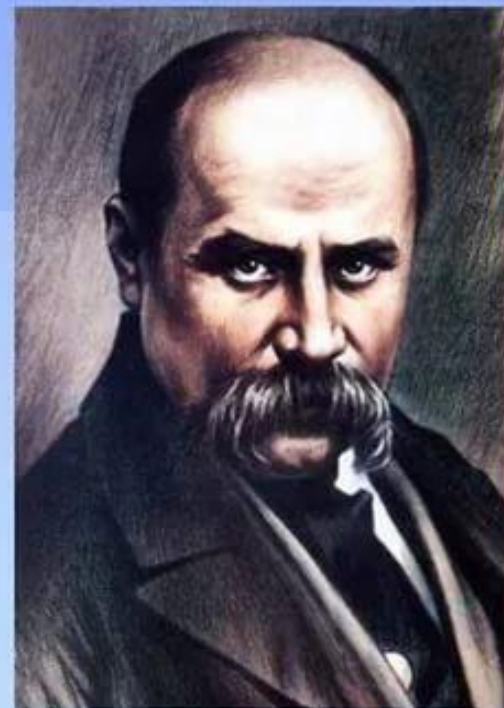
Першу збірку своїх поетичних творів Шевченко видав 1840 під назвою «Кобзар». До неї ввійшло 8 поезій: «Думи мої», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка», «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч».

Окремими виданнями вийшли поеми «Гайдамаки» (1841) та «Гамалія» (1844).

ТАРАС ШЕВЧЕНКО поема «Княжна»

*Зоре моя вечірня.
Зійди над горою.
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи ж, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.
. Як широка сокорина
Віти розпустила...
Я над самою водою
Верба похилилась.*

Туга за рідним краєм

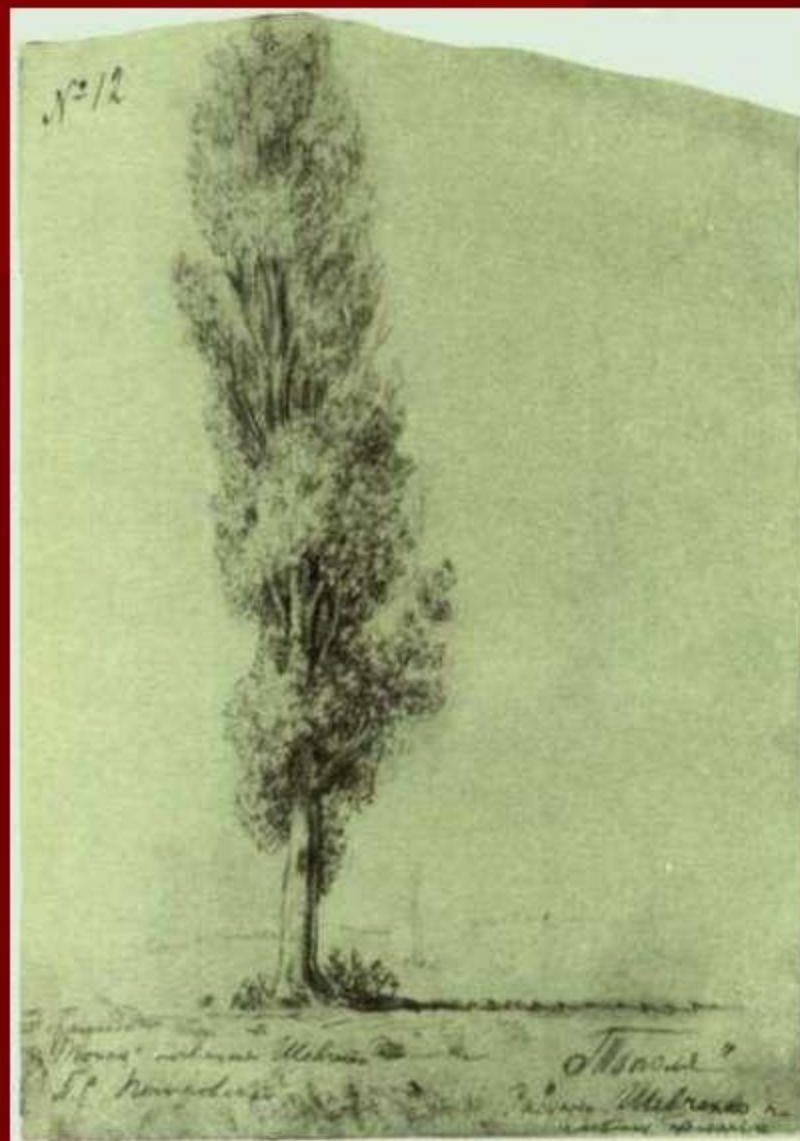
В далеких степах
Казахстану Тарас
тужив за рідною
Україною, за її
природою. Це
відчувається в його
віршах : “ Садок
вишневий коло
хати...”, “ Минають
дні, минають
ночі ”, “ Ой три
шляхи широкії ”

Садок вишневий коло хати
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.
Сем'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.
Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

По діброві вітер виє,
Гуляє по полю,
Край дороги гне тополю
До самого долу.
Стан високий, лист широкий
Марне зеленіє.
Кругом поле, як те море
Широке, синіє.
Чумак іде, подивиться
Та й голову схилить,
Чабан вранці з сопілкою
Сяде на могилі,
Подивиться — серце ниє:
Кругом ні билини.
Одна, одна, як сирота
На чужині, гине!

Тарас Григорович – пейзажист

*Воздвиженський монастир
в Полтаві*

*Олександрівський
костьол в Києві*

Катерина

*Шхуни біля форта
Кос-Арал*

*Почаївська лавра
з заходу*

Катерина. 1842

Олія.

Картину виконано на тему однойменної поеми. Єдина картина академічного періоду, яка збереглася і написана маслом. Художник прагнув, щоб картина була ясною і зрозумілою, спонукала до співчуття. Шевченко одним з перших в мистецтві класицизму зображує вагітну жінку, узагальнюючи образ своєї героїні до рівня якогось символу, який говорить про метаісторичну долю цілої нації.

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі – чужі
люде,
Роблять лихо з вами.
Москаль любить
жартуючи,
Жартуючи кине;
Піде в свою
Московщину,
А дівчина гине...
(поема "Катерина")

"Катерина". 1842р.

Т.Г.Шевченко. Автопортрет

Г.Мелехов. Молодий Тарас Шевченко у художника К.П.Брюллова

Шевченко духовний символ нашої держави

Тарас Шевченко
(1814—1861)

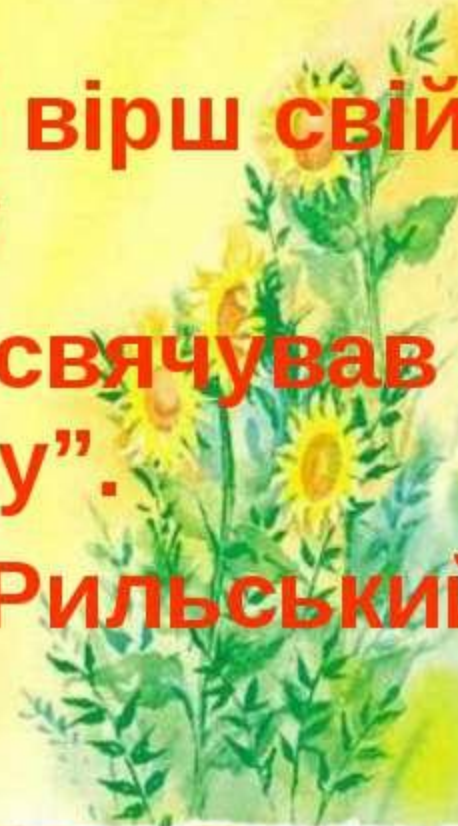
“Кобзарем його ми
звемо,

Так від роду і до
роду,

Кожний вірш свій і
поему

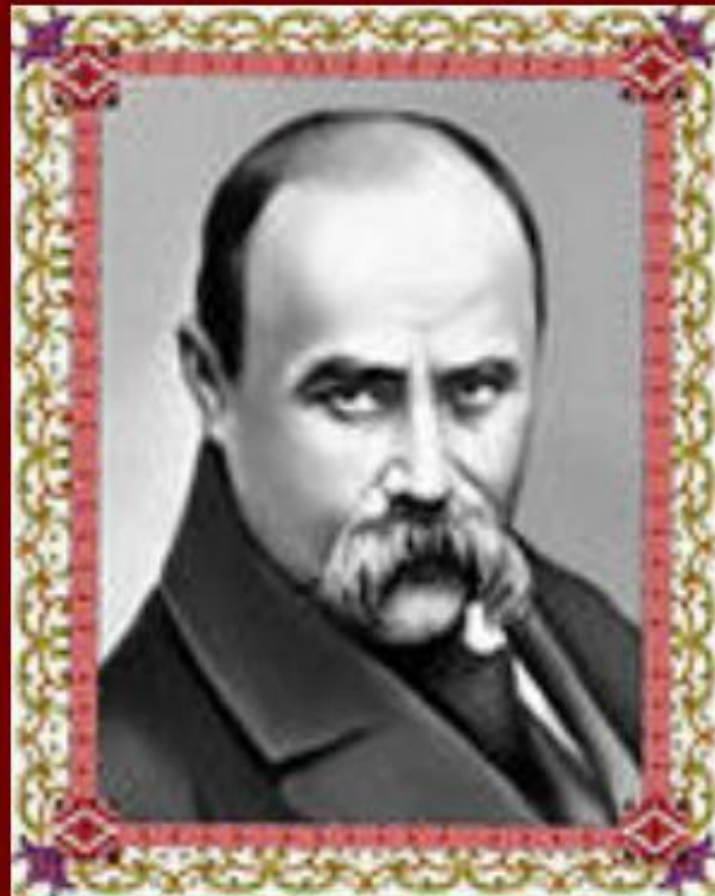
Він присвячував
народу”.

М.Рильський

Василь Стефаник

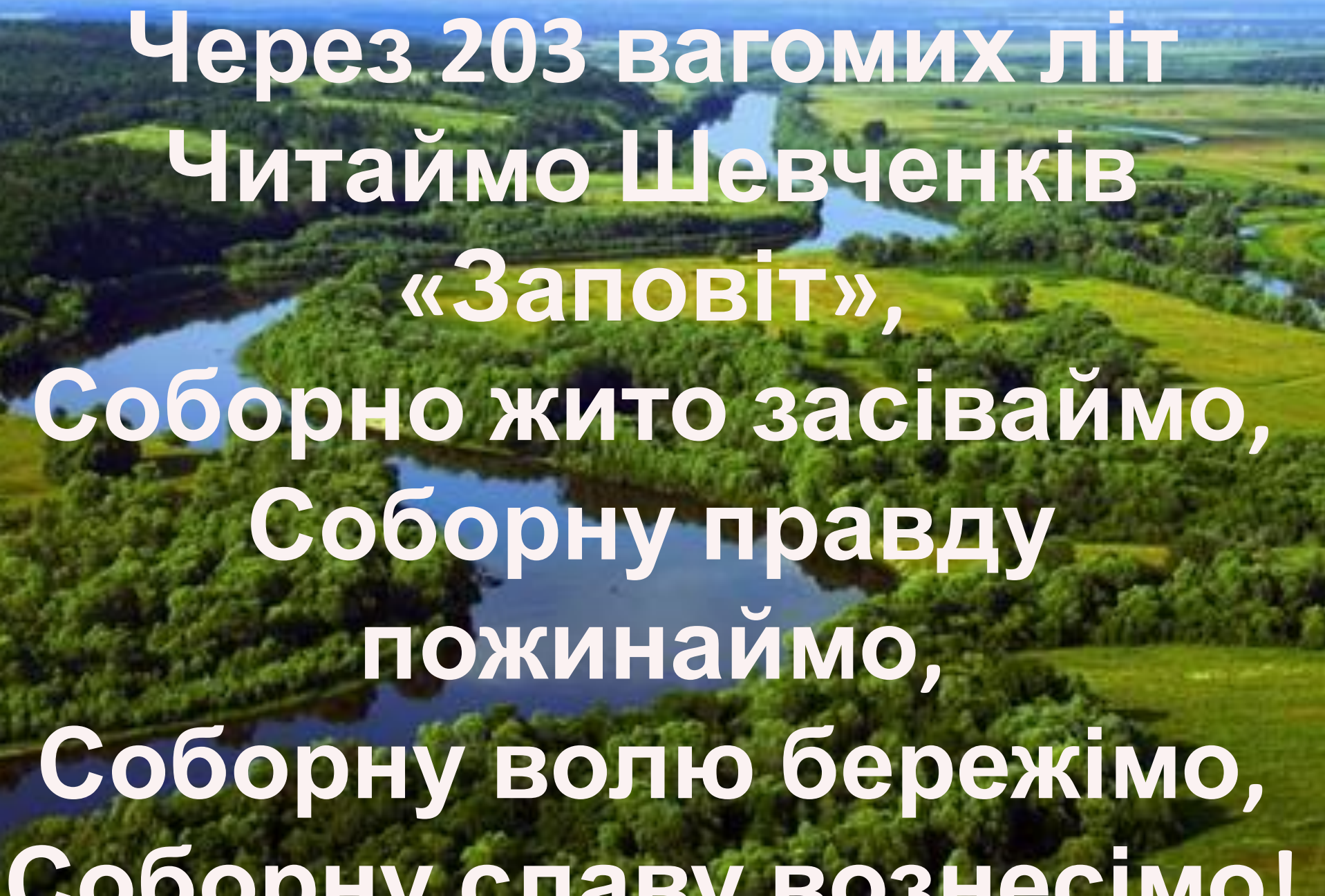
- “ Читайте Шевченка, а там отворена вам ...історія і душа українського народу. Там є найкращі скарби українського народу... Там для всіх мільйонів українського народу велика книга мудрості, книга любові до України”

- Ти чув: співала мати при вікні
Слова Шевченка світлі і сумні.
- Чому, мамуню, серцю в грудях тісно?
 - То пісня, українська наша пісня...
Ти вперше прочитав із "Букваря"
Вогненні, вічні вірші Кобзаря.
 - Чом жаром обпікає кожне слово?
 - То мова, українська наша мова...
Із книг тобі відкрилось до кінця
Життя коротке гнаного співця,
Діла і думи сина Батьківщини.
 - Що то дзвенить, відлунює в серцях?
 - То слава, горда слава України!

Юрій Герасименко

Через 203 вагомих літ

Читаймо Шевченків

«Заповіт»,

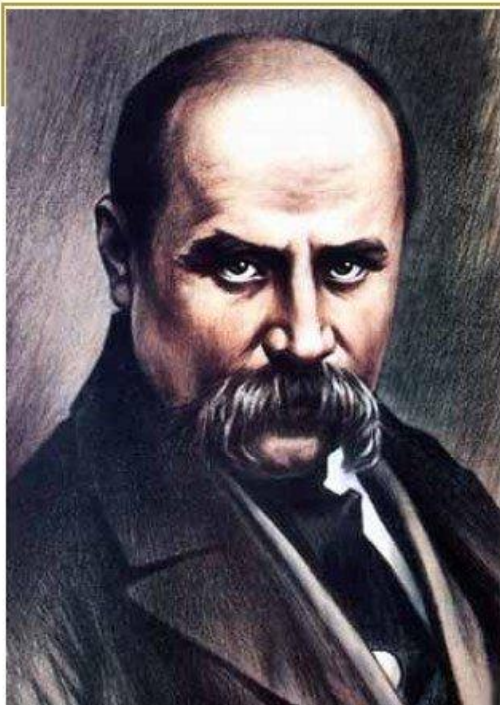
Соборно жито засіваймо,

Соборну правду

пожинаймо,

Соборну волю бережімо,

Соборну славу вознесімо!

*Вірш написано 25
грудня 1845,
в Переяславі*

Заповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Україні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани, і гори

Все покину і полину
До самого бога
Молитися... а до того
Я не знаю бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сем'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

**КІНЕЦ
Ь**

